

Üşüdüğüm Son Sonbahara

— ferman · 28 Eylül 2013

Doğmayacaktı güneş
Engin denizin üstüne
Bir bulut sürüsü
Hepsi birbirinden kara bulutlar...
Ve çocuklara has bir dille
Ağlayarak
Döküldü denizin üstüne sağanak sağanak

Gidiyordu kuşlar
Niyetlerinde geri dönüş vardı belki
Yola çıkmadan bilinmezdi
Uzak, görünmeyen diyarlar onları bekliyordu.
Gidiyorlardı ya, yolları çok uzak
Ve onların her biri, gökyüzünde bir yaprak

Kar yağmayacaktı biliyoruz
Üşütmeyecekti, vefalıydı sonbahar
Ölümden başka vefalı olan tek dost
Her ne kadar insanlar şikayet etse de
Bir sonbahardır bana sığınak
Bir de, elbette gideceğim kara toprak.

Bir söz dolaşır dilimde
"Bir ölüm vefalı, bir de sonbahar"
Ve şimdi her yerde bir rüzgar...
Sararan yaprakların uçup düşüşünü görürüm
İşte böyle bazen çürüyüp, bazen sarararak
İnsanlar gibi toprağa düşüyor yaprak.